

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Johanna Louise
Spyri

Heidi

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

pre o femeie supusă violenței în familie, a fost publicată în 1880 și a avut succes, ceea ce a încurajat-o pe autoare să scrie în continuare. În următorii ani i-au apărut mai multe povestiri atât pentru adulți, cât și pentru copii și romanul *Heidi*, pe care l-a scris în doar patru săptămâni.

Heidi, fetița munților (1880) este povestea unei fete orfane care trăiește cu bunicul ei în Alpii elvețieni, romanul fiind renumit pentru portretizarea vie a personajului Heidi și descrierea măiestrită a peisajului montan. Eroina prozei este o fetiță sinceră și optimistă, care se adaptează ușor la condițiile de viață noi. Heidi devine astfel un model de rezistență pentru ceilalți. Energia fetei îi vindecă și pe cei care o înconjoară.

În anul 1884 scriitoarea Johanna Spyri a rămas singură după moartea soțului și a unicului ei copil, un fiu pe nume Bernard. Singurătatea nu a speriat-o: prozatoarea s-a dedicat cauzelor caritabile și a scris peste cincizeci de povestiri, publicate înainte de moartea ei, în 1901.

Cuprins

Johanna Louise Spyri 5-6

.....

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

.....

Capitolul 1

Sus, la Uncheșul Munților 11-18

.....

Capitolul 2

Acasă la bunic 19-26

.....

Capitolul 3

Cu caprele la pășune 27-35

.....

Capitolul 4

În vizită la bunica 36-44

.....

Capitolul 5

Două vizite și rezultatul lor 45-52

.....

Capitolul 6

Lucruri noi 53-59

.....

Capitolul 7

Fräulein Rottenmeier petrece o zi incomodă 60-68

.....

Capitolul 8

E zarvă multă în casa mare 69-74

.....

Capitolul 9

Vizita domnului Sesemann 75-79

.....

Capitolul 10

O altă bunică 80-87

Capitolul 11

Heidi învață să citească 88-91

.....

Capitolul 12

O fantomă în casă 92-100

.....

Capitolul 13

Plecarea neașteptată 101-104

.....

Capitolul 14

Clopote de duminică 105-110

.....

Capitolul 15

Mesagerul dragostei 111-114

.....

Capitolul 16

Un singur musafir 115-119

.....

Capitolul 17

O compensație 120-125

.....

Capitolul 18

Iarna la Dörfli 126-131

.....

Capitolul 19

Alfabetarul 132-137

.....

Capitolul 20

Știri de la prieteni de departe 138-143

.....

Capitolul 21

O zi de vară 144-149

.....

Capitolul 22

Se întâmplă ceva neașteptat 150-156

.....

Capitolul 23

La revedere până când ne vom reîntâlni 157-165

Faceți cunoștință cu personajele

Heidi

Heidi este botezată Adelheid, are 5 ani și este orfană. Curiozitatea, entuziasmul și inteligența ei îi fascinează pe majoritatea oamenilor care leagă prietenie cu ea.

Unchiul Alm

Un bărbat în vârstă, dar într-o formă fizică excelentă, având o adâncă înțelepciune și cunoaștere a muntelui. El este bunicii după tatăl lui Heidi.

Peter

Este ciobănașul în vârstă de 11 ani, care păște caprele satului pe timpul verii. El locuiește cu mama și cu bunica lui oarbă.

Clara Sesemann

Clara este fiica în vârstă de 12 ani a unui bogat negustor de vinuri. Deoarece picioarele fetei sunt paralizate, ea stă mereu singură în casă.

Domnul Sesemann

Un neguștor bogat, văduv, tatăl Clarei.

Doamna Sesemann

Bunica Clarei este mama domnului Sesemann.

Bunica lui Peter

*Bunica lui Peter locuiește cu el și cu fiica ei, Brigitte. De câțiva ani,
ea este oarbă.*

Dete

Mătușa Dete este sora mamei lui Heidi.

Fräulein Rottenmeier

Domnișoara Rottenmeier este guvernanta și menajera familiei Sesemann.

Sebastian

Sebastian este majordomul familiei Sesemann.

Ginette

Ginette este servitoarea familiei Sesemann.

Capitolul 1

Sus, la Uncheșul Munților

O potecă urcă muntele, iar călătorul care o urmează, după ce înaintează nu prea mult, începe să inspire parfumul ierbii scurte și al plantelor alpine robuste. Terenul devine din ce în ce mai sălbatic, iar drumul abrupt duce direct la vârfurile semețe de sus.

Într-o dimineață senină însorită de iunie, două fături puteau fi văzute urcând pe cărarea îngustă de munte: una era o fată înaltă cu o înfățișare robustă, cealaltă era o copilă, pe care ea o ducea de mână, și ai cărei obrăjori erau atât de roșii din cauza căldurii, încât culoarea purpurie putea fi văzută chiar și prin pielea-i brună, bronzată de soare. Acest lucru nu era deloc de mirare, căci în ciuda soarelui cald din iunie, copila era îmbrăcată ca și cum ar fi trebuit să fie apărată de gerul cel mai năprasnic. Nu părea a avea mai mult de cinci ani, dacă avea și atâta, dar ar fi fost greu de spus cum era cu adevărat înfățișarea ei naturală, pentru că era aparent îmbrăcată cu două, dacă nu chiar trei rânduri de haine unul peste altul și un șal de lână roșu era înfășurat în juru-i, astfel încât corpul său mic nu avea o formă definită. Drept care piciorușele ei mici, încăl-

țate cu bocanci de munte grei și cu țințe, se târau încet și anevoie pe povârniș în căldura dogoritoare a soarelui.

Cele două părăsiseră valea în urmă cu o oră bună de mers, când au ajuns la sătucul cunoscut sub numele de Dörfli, situat la jumătatea drumului care urca spre vârful muntelui. În sat, călătoarele au fost întâmpinate cu salutări din toate părțile, pentru că fata mai mare se afla acum în locul ei de baștină. Unii săteni le salutau de la ferestre, alții din ușile deschise, alții de afară, dar ele au răspuns din mers la strigătele de salut și la întrebări fără să se oprească nicio clipă, până când au ajuns la ultimele case izolate ale cătunului și s-au oprit la ultima căsuță. Aici o voce a strigat din ușă:

– Așteaptă o clipă, Dete, dacă tu mergi mai sus pe munte, am să vin cu tine.

Rugată astfel, fata s-a oprit, iar copila i-a lăsat imediat mâna și s-a așezat pe pământ.

– Ai obosit, Heidi? o întrebă însoțitoarea ei.

– Nu, dar mi-e foarte cald, răspunse copila.

– În curând vom ajunge la vârf. Trebuie să continui să mai mergi voinicește puțin și să faci pași mari, iar după încă o oră vom fi acolo, îi spuse Dete, cu o voce încurajatoare.

Împreună cu ele a venit o femeie robustă și cu aspect blajin, care mergea în față alături de vechea sa cunoștință, și între cele două femei s-a înfiripat imediat o conversație plină de viață despre toată lumea și despre

toate din Dörfli și din împrejurimi, în timp ce fetița venea în spatele lor.

– Și unde te duci cu copilul? întrebă cea care tocmai li se alăturase. Presupun că este copilul care a rămas de la sora ta?

– Da, răspuse Dete. O duc la unchiul meu, unde trebuie să rămână.

– Copilul va rămâne acolo cu unchiul Alm! Probabil că nu ești în toate mințile, Dete! Cum te poți gândi la un astfel de lucru! Bătrânul te va trimite să-ți faci bagajul și să pleci acasă cu tot cu propunerea ta!

– Nu prea poate face asta, pentru că este bunicul ei. Trebuie să facă și el ceva pentru ea. Am avut în grijă copilul până acum și îți pot spune, Barbel, că nu voi renunța de dragul ei la șansa care tocmai mi s-a oferit, de a avea un loc mai bun de muncă. Bunicul va trebui să își îndeplinească datoria pe care o are față de ea.

– Asta ar fi foarte bine dacă el ar fi ca ceilalți oameni, susținu cu tărie Barbel, dar știi cum este el. Și ce poate face el cu un copil, mai ales cu unul atât de mic! Copilul nu poate trăi cu el. Dar tu unde ai de gând să te duci?

– La Frankfurt, unde mă așteaptă un loc de muncă extraordinar, răspuse Dete. Oamenii la care voi merge au fost la stațiune la băi vara trecută și făcea parte din îndatoririle mele să am grijă de camerele lor. Ar fi vrut să mă ia cu ei, dar nu puteam să plec. Acum ei sunt acolo din nou și și-au reînnoit oferta, iar eu inten-

ționez să merg cu ei. Gândește-te ce ocazie minunată este asta!

– Mă bucur că nu sunt eu copilul! exclamă Barbel, cu un gest de milă îngrozită. Nicio creatură nu știe nimic despre bătrânul de pe munte! El nu are nimic de-a face cu nimeni și nu pune niciodată piciorul în biserică, tot lungul anului. Când coboară din când în când, toată lumea se îndepărtează din calea lui și a bastonului său mare. Simpla vedere a lui, cu sprâncenele stufoase și barba sa imensă, este destul de neliniștitoare. Arată ca un păgân sau un indian bătrân, și puțini sunt oamenii cărora le-ar plăcea să-l întâlnească atunci când sunt singuri.

– Bine, și ce-i cu asta? spuse Dete cu voce sfidătoare. El este oricum bunicul fetei și trebuie să aibă grijă de ea. Nu este în stare să-i facă vreun rău, iar dacă-l va face, el va răspunde pentru asta, nu eu.

– Aș vrea foarte mult să știu, continuă Barbel cu un ton întrebător al vocii, ce are bătrânul pe conștiință de arată așa cum arată și trăiește acolo pe munte ca un pustnic, abia dacă lasă să fie văzut. Se spun despre el tot felul de lucruri. Tu, Dete, trebuie să fi aflat cu siguranță o mulțime de lucruri despre el de la sora ta, nu-i așa?

– Ai dreptate, am aflat ceva, dar nu voi repeta ce am auzit, pentru că, dacă ar ajunge la urechile lui că am vorbit, aș avea eu necazuri din cauza asta.

De fapt, de mult timp Barbel se străduia să afle amănunte despre Uncheșul Munților, pentru că nu în-

ștelegea de ce părea el să nutrească o ură atât de mare față de ceilalți oameni încât a ales să trăiască singur, sau de ce oamenii vorbeau despre el pe jumătate în șoaptă, ca și cum le-ar fi fost frică să spună ceva împotriva lui. Mai mult decât atât, Barbel nu înțelegea de ce toți oamenii din Dörfli îl numeau pe bătrân Uncheșul Munților sau unchiul Alm, pentru că nu putea să le fie unchi tuturor celor care locuiau acolo. Ea nu era din partea locului, venise în Dörfli prin căsătorie.

La insistențele lui Barbel, Dete îi destăinuie în final că părinții unchiului Alm au avut o gospodărie frumoasă în satul Domlesg. Fratele lui mai mare a risipit toată averea familiei la jocuri de noroc, ceea ce a dus la moartea părinților și la plecarea unchiului Alm în pribegie în străinătate. A revenit în sat după 15 ani cu băiatul rămas de la soția lui, care se stinsese la puțin timp după naștere. Din cauza firii morocănoase și a zvonurilor că ar fi dezertat din armată, el nu a fost bine primit de sătenii din Domlesg, fapt pentru care s-a stabilit în Dörfli, unde avea rude (mama lui era sora bunicii lui Dete), și cum toți din sat se înrudeau cumva, toată lumea l-a numit Unchiul.

Unchiul și-a dat fiul la învățătură la Mels, iar acesta a devenit un bun dulgher, apreciat de toți din Dörfli, și s-a însurat cu Adelheid, sora lui Dete. Dar după doi ani de la căsătorie, pe când repara o casă, i-a căzut o grindă în cap și a murit pe loc. Foarte afectată de pierderea lui, soția sa, care era de felul ei cam bolna-

SUS, LA UNCHEȘUL MUNȚILOR

vă, a murit și ea după câteva săptămâni. Astfel, micuța lor fiică de doar un an, Heidi, a ajuns în grija mătușii sale Dete. După aceste evenimente triste, unchiul Alm a devenit și mai ursuz și s-a retras în munți, departe de sat și de oameni.

În timp ce cele două femei discutau, Heidi s-a îndepărtat de ele și de potecă mergând pe iarbă și a ajuns la turma de capre mânăta de Peter, un băiat din partea locului. Ciobănașul de doar 11 ani, orfan de tată, aduna în fiecare dimineață de vară caprele de la săteni, pentru a le duce la păscut sus, pe munte.

Barbel s-a oprit la casa unde locuia Peter cu mama lui, care își câștiga din greu traiul torcând și cosând, și cu bunica lui, care orbise. Barbel lăsase acolo niște lână la tors. Casa era veche și dărăpănată și trosnea din toate încheieturile, nemaiavând nici cine și nici cu ce să o repare.

Când Dete s-a uitat după Heidi, a văzut-o urcând cu repeziciune alături de Peter, pe care-l tot descosea de zor, desculță și doar în rochița cu mâneci scurte, iar hainele ei erau abandonate jos, în vale. Dete i-a dat lui Peter un bănuț ca să le aducă și să le care până la Uncheșul Munților. Ajunsă la destinație, Dete încredință fetița bunicului și coborî imediat înapoi în vale.

Capitolul 2

Acasă la bunic

De îndată ce Dete a plecat, bătrânul s-a întors pe banca din fața cabanei și a rămas așezat acolo cu ochii ațintiți în pământ fără să scoată un sunet, în timp ce din pipa lui pluteau în sus rotocoale groase de fum. Între timp, Heidi se bucura de noul ei mediu; ea s-a tot uitat împrejur până când a găsit o magazie construită lângă cabană, unde erau ținute caprele. A aruncat o privire înăuntru și a văzut că era goală. A continuat explorarea și a ajuns îndată la brazii din spatele cabanei. O briză puternică sufla printre ei, iar ramurile din vârf erau într-o zbatere rapidă și se auzea de acolo un vuiet. Heidi a rămas nemișcată și a ascultat. Sunetul devenind mai slab, a mers mai departe, la colțul cel mai depărtat al cabanei și împrejur, spre locul unde stătea bunicul ei. Văzând că era exact în aceeași poziție ca și atunci când a plecat de lângă el, s-a dus și s-a așezat în fața bătrânului și, punându-și mâinile la spate, rămase pe loc uitându-se țintă la el. Bunicul se uita în sus, dar cum ea continua să stea acolo nemișcată, a întreat-o:

– Tu ce vrei?

– Vreau să văd ce ai în casă, răspunse Heidi.

– Atunci vino! și bunicul s-a ridicat și a mers înaintea ei către colibă. Adu-ți legătura de haine cu tine! i-a cerut el, în timp ce ea îl urma.

– Nu le mai vreau, a fost răspunsul prompt.

Bătrânul se întoarse și privi curios copila, ai cărei ochi negri străluceau de încântare în anticiparea a ceea ce avea să descopere în casă.

„Nu prea excelează în inteligență”, murmură el în gând.

– Și de ce nu le mai vrei? a întrebat el cu voce tare.

– Pentru că vreau să merg precum caprele, cu picioarele lor subțiri și ușoare.

– Poți să faci asta dacă vrei, răspunse bunicul ei, dar să aducem lucrurile. Trebuie să le punem în dulap.

Heidi a făcut așa cum i s-a spus. Bătrânul a deschis ușa și Heidi a pășit înăuntru, după el. Erau acum într-o cameră de dimensiuni mari, care cuprindea întregul parter al cabanei. O masă și un scaun erau singurul mobilier. Într-un colț stătea patul bunicului, în altul era vatra cu un ceainic mare atârnat deasupra ei, iar pe partea cealaltă era o ușă mare în perete, unde era amenajat dulapul. Bunicul l-a deschis – înăuntru erau hainele lui, unele erau atârinate, iar altele, câteva cămăși și niște șosete și batiste, erau așezate pe un raft; pe un al doilea raft erau farfurii, căni și pahare, iar pe unul și mai înalt o pâine rotundă, carne afumată și brânză, pentru că tot ceea ce-i era de trebuință unchiului Alm, cum ar fi mâncarea și îmbrăcămintea, era ți-

nut în acest dulap. De îndată ce dulapul a fost deschis, Heidi a alergat repede și a împins înăuntru pachetul ei de haine, cât mai departe în spatele lucrurilor bunicului său, astfel încât să nu fie ușor de găsit din nou. Apoi s-a uitat de jur împrejurul camerei și a întrebat:

– Unde am să dorm, bunicule?

– Oriunde ți-ar plăcea, răspunse el.

Heidi era încântată și începu imediat să examineze toate ungherele și colțurile pentru a afla unde ar fi mai plăcut de dormit. În colțul din apropierea patului bunicului a văzut o scară scurtă pe perete. A urcat-o și a ajuns în pod. Acolo se afla o grămadă de fân proaspăt cu miros dulce, în timp ce printr-o fereastră rotundă din perete se putea vedea în jos toată valea.

– Voi dormi aici, bunicule, a strigat ea la el. Este minunat aici sus. Vino și vezi cât de minunat este!

– Oh, știu cum e, a răspuns el.

– Acum pregătesc patul, spuse fetița din nou, în timp ce se deplasa înapoi și încolo ocupată cu lucrarea ei, dar vreau să-mi aduci un cearșaf. Nu se poate pat fără cearșaf, ca să-l întind pe pat.

– Bine, spuse bunicul și imediat s-a dus la dulap. După ce a scotocit înăuntru câteva minute, a tras de acolo o bucată lungă și grosolană de material, care era tot ce avea care ar fi putut îndeplini rolul de cearșaf. A dus-o în pod, unde a constatat că Heidi făcuse deja un pat frumos. Ea a pus o grămadă de fân în plus la un